

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. november 10.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

BÍZTATÁS ÉS BIZALOM

Énekek: 47, 651

Lekció: Eszter könyve 4

Alapige: Eszter könyve 4

Márdokeus pedig megtudta mindazt, a mi történt; és Márdokeus megszaggatta ruháit, zsákba és hamuba öltözék, és a város közepére ment és kiálta nagy és keserves kiáltással. És eljött a királynak kapuja elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. És minden egyes tartományban, azon helyen, ahová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, böjt és siralom és jajgatás; zsák és hamu volt terítve sokak alá. Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondták néki, és megsomorodott a királyasszony nagyon, és küldött ruhákat, hogy felöltöztetnék Márdokeust, és hogy vesse le a zsákot magáról; de nem fogadta el. Akkor előhivatá Eszter Hatákat, a király udvarmesterei közül aki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcájára, mely a király kapuja előtt volt. És elmondá néki Márdokeus mindazt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elvesztessenek. És az írott rendeletnek mását is, amelyet Susánban adtak ki eltöröltetésükre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért. Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy tudassa Márdokeussal: A király minden szolgája

és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, aki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megölettessék, kivéven, akire a király aranypálcáját kinyújtja, az él; én pedig nem hívtam, hogy a királyhoz bemenjek, már harminc napja. És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. És monda Márdokeus visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan leszen könnyebbségök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik, és böjtöljetekek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így böjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett mindent, amint néki Eszter parancsolá.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert a te dicsőségednek nincs vége. Örökkévaló Istenként megdicsőítetted magad a teremtésben, bűneset utáni szabadításodban. Leghatalmasabban, legfénylőbb módon az Úr Jézus személyében és munkájában. És köszönjük, hogy mi is láthattuk, láthatjuk Jézusban az Isten dicsőségét „telve kegyelemmel és igazsággal”.

És az is olyan nagy ajándék, Urunk, amikor azt ismerhetjük meg a hírekből is, hogy a fejedelmek ma is hozzád gyűlnek, hozzád térnek. Az egyszerű emberek, világhírré szert tevő emberek is lehetnek a te követőid. Nekik is szükségük van a szabadításra, a bűnbocsánatra. Köszönjük, Urunk, hogy nekünk is lehetnek olyan világi vezetőink Magyarországon, akik igyekeznek téged követni. Kérünk arra, Urunk, hadd tudjunk hűségesekek lenni az értük való imádságban is.

Kérünk arra is, Urunk, hogy ne mondjunk le senkiről, aki elveszettnek tűnik számunkra, mert keményszívű, mert nehéz természetű. Kérünk, lásuk a te dicsőségedet, kegyelmedet mindig nagyobbnak. És köszönjük, hogy az Úr Jézus számára nincs elveszett ember.

A mai estén is szeretnénk rád tekinteni, mennyei Atyánk. Látni, hogy ki vagy te a mi számunkra is, hadd lásuk az Úr Jézust. Köszönjük, hogy Szentleked és igéd által ragyogsz fel mindig. És köszönjük a gyülekezet közösségét is. Kérünk arra, Urunk, szólj hozzánk!

Azokat a testvéreinket, akik a betegség miatt vagy a munka miatt nem tudnak velünk lenni, szintén a te kegyelmed vegye körül ott, ahol vannak, beteg testvéreinket az elég kegyelem erejével. Az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Az amerikai elnökválasztás eredménye foglalkoztatja a közvéleményt. A hírek a facebookon is, az üzenetek, a kommentek – lelkipásztorok kommentjeit is olvastam tegnap és ma is – mind-mind arról szólnak, hogy mi csoda meglepetés született, illetve arról, hogy a közvélemény-kutatók mekkorát tévedtek. Egy hír így hangzott, hogy nem is Hillary Clinton kudarca ez, hanem a közvélemény-kutatók kudarca. Mennyire nem az emberek, a közvélemény irányítják a világi eseményeket! Ezt a mostani történések különösképpen is igazolják és jelzik. Az a kérdés, hogy vajon az Úr népe, a hívő emberek meg a hívő nép mint közösség hiszi-e és tudja-e, hogy ez tényleg így van?

Eszter számára nem volt olyan egyszerű kérdés, hogy most akkor a közvélemény, az emberek, a világi vezetők irányítják-e az eseményeket, vagy az az Úr, aki ott van mindenek mögött és mindenek fölött. És itt a 4. részben az a nagyon bátorító, biztató, bizakodásra okot adó leírás, kijelentés van, hogy Isten, ha kell, bátorítja is az övéit akkor, amikor használni szeretné őket az ő tervében, célja megvalósításában.

Emlékszünk, hogy ebben a bibliai könyvben nem szerepel az Úr neve. Ezzel is ugyanis azt akarja kiemelni, hogy Isten tettei milyen fontosak, és a tetteiben felismerhető az Úr személye természetesen. Az Úr tettei akkor is működnek és megvalósulnak, amikor esetleg a láthatókra nézve minden ez ellen mutat. Két gondolatot vizsgálunk: Márdokeus biztatását, Eszter bizodalját; hogyan biztat Márdokeus, Eszter gyámja az Isten tettei alapján is, illetve Eszter személye és tettei hogyan igazolják, hogy bírt bízni abban az Úrban, akire a gyámja bátorítólag utalt.

Márdokeus biztatása tehát először. Szeretném jelezni így rögtön az elején is természetesen, hogy böjtről kétszer is olvastunk. A rész elején meg a rész végén. Az egyik böjtnél, az elsőnél, az elején a gyászon volt a hangsúly, a jajgatáson, a második böjtnél már nem azon, hanem az Úr személyén. Ez is majd fontos lesz. Jelzi, hogy ki is az, aki biztat, és hogyan is valósul meg a biztatása miatti bizalom. És nem tudom, hogy mennyire szeretik a testvérek használni a mai modern technikát, de amikor most így beszélek, és majd ilyen kifejezéseket teszek, hogy üzenet, üzen, vagy olvas valamit, akkor a megértés miatt olyan jó lenne úgy beszélni, mintha tényleg a facebookon olvasnánk egy üzenetet, vagy valakitől kapunk egy e-mailt, hogy hallottad, hogy mi történt? Vagy a mobiltelefonunkon is megjelenik egy apró kis üzenet, néhány sor csupán talán, de tele van fontos történéssel, eseménnyel.

Kiderül, hogy az ókorban is, tehát az ószövetségi időben is, a Méd-Perzsa birodalom idejében is a közvéleménynek nagy szerepe volt, csak nem az irányított. Az Eszter könyve azt mutatja be, hogy Hámán, aki a

király után az első ember lehetett, terve, gonosz terve hogyan befolyásolja annak az egész birodalomnak a közvéleményét. Hámán gonosz terve abban mutatkozott meg, hogy Izrael népének minden egyes tagja pusztuljon. Bocsánat a kifejezésért, de ezt akarta. Nemcsak a férfiakat, hanem a nőket is, a gyerekeket is ki akarta irtani. És az ördögi terve nemcsak az emberek halála miatt volt nagyon ördögi, hanem benne volt – emlékszünk – az a tény, hogy ha nem marad egyetlen zsidó ember se a földön, akkor a messiási ígéretek nem teljeshetnek be.

Márdokeus, amikor hallja a hírt, illetve olvasta ezt a szörnyű hírt, üzenetet, őszintén átérzi és – olvastuk – keserves jajgatás jellemzi. Esztert is zavarta a gyámjának a viselkedése, nem örült annak. Lehet, hogy azért is akarta neki adni a ruhát, hogy bemehessen és személyesen elmondhassa, de Márdokeus érzéseit jól tükrözi, hogy ő nem volt hajlandó ünnepi ruhába öltözni, hiszen a gyásznak az ideje van. Viszont az is kiderül a történetből, hogy Márdokeus számára apró reménység van, bizakodik, hiszen mint gyámja, segítségül hívja Esztert, hogy járjon közben ebben az ügyben. Elhangzott már előtte, hogy Eszter királynéként is engedelmes volt a gyámjának, Márdokeusnak. Az Eszter negatív válasza után is még mindig bizakodik.

Itt van az üzenetnek a központi gondolata először, az első gondolatnál. Egyáltalán nem esik kétségbe Márdokeus, hanem ekkor mondja el igazából azt, ami az ő hite számára nem kérdés, és itt kezdi el tulajdonképpen biztatni Esztert, a királynét. Van ebben intés is, de mindenképpen a biztatáson van a hangsúly. Három kifejezést emelek csupán ki, mikor azt mondja, hogy „ne gondold magadban”, aztán amikor arról beszél, hogy van könnyebbség és szabadulás-lehetőség a zsidók számára, majd az a kifejezés, hogy „ki tudja, talán...”.

Az első tehát, mikor azt mondja Eszternek: „ne gondold magadban”. A napi csendességemben is ez nagyon megfogott: „ne gondold magadban”. Mert ebben benne van az a biztatás, intés is, hogy valaki csak magára, a látható körülményekre, a látható körülményekben a saját maga helyzetére figyelve gondolkodik. Józanul, a tényeket pontosan ismerve, elemelve Eszter nagyon jól tudta: már harminc napja nem hívott a király magához. Szeretném jelezni, hogy Dániel számára korábban a méd-perzsa birodalom idején harminc napig nem volt szabad imádkozni. Eszter pedig harminc napig nem hívatott be férjéhez, a királyhoz, tehát ha bemegy hívatlanul a király elé, akkor életveszélyben van. Csak akkor maradhat életben, hogyha a király kinyújtja az aranypálcát.

Újra hadd emeljem ki: Eszter nagyon józanul, hívő fiatal asszonyként, királynőként teljesen logikusan gondolja át azt, amit. A baj ott van, hogy csak magában.

Ugyanaz jellemzi Esztert, mint ami később Józsefet az Úr Jézus fogantatása csodálatos örömhíre után. A Máté evangéliuma 1. részében találjuk az Úr Jézus családfájának a leírását, majd Máté nem olyan részletesen, mint Lukács, de elmondja, hogy az Úr Jézus születése készülöben. És ezt olvassuk Mária vőlegényéről: „József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember volt és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani. Mikor pedig ezeket magában elgondolta:...”

Magában elgondolni a hívő embernek azt jelenti, hogy most éppen nem az Úrra figyelek, nem az Úr szavára, az ő kijelentésére, csak magamra, vagy Isten ígéjének a kijelentései is olyan szempontból eszünkbe juthatnak ilyenkor, amik erősítik a magamban érzett érzések, gondolatok, elgondolások igazságát, tényét. Márdokeus Esztert ilyen értelemben leleplezi.

Amikor napi igeként olvastuk, éppen aznap egyik testvérünket látogattam, és ő elmondta, hogy milyen nehéz a betegség terhe, milyen próbákat él meg lélekben, lelkileg a betegsége miatt. Én akkor már tudtam, hogy majd melyik ígét szeretném neki kiemelni, mint napi ige, és annyira nagy élmény volt látni a testvérünknek az arcán is a változást, hogy ő is azonnal meg tudta köszönni, hogy az Úr éppen ezt készítette. Hogy betegség idején se csak magamra figyeljek, arra, amit érzek, ami nagyon nehéz. És még tudom is, hogy ez próba, de akkor is nagyon nehéz. De amikor az Úrnak az ígéje bátorít, hogy ne csak magadban, mert van kire nézni.

Nem tudom, emlékszünk-e, hogy amikor József így érez, és tényleg küzd magában, hogy most mit csináljon, akkor a történet így folytatódott: „Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé (ott az ímé szócska!) az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia,...” És nem is olvasom a folytatást. „József, Dávidnak fia.” Ha semmi mást nem mondott volna az angyal ezután, hogy ne féljen magához venni Máriát, a feleségét, csak azt, hogy „József, Dávidnak fia”, elég lehetett volna, mert Józsefnek nem Dávid volt az édesapja, de Dávid fia azt jelenti, hogy te vagy a messiási ős, tehát amit hallottál, az igaz. Hallotta a kijelentést, hallotta az Isteni ígéretek kijelentését.

Azért fontos nekem Eszter könyvéhez, Eszter személyéhez Józsefnek ez a hasonló példája, mert Eszter könyve is azt mutatja be, hogy hogyan készíti az Úr a Messiás érkezését. Eszternek se volt könnyű vállalni a maga szerepét Isten eszközeként. Most már az Úr Jézus meg is fogant, már csak születnie kellene, de hát milyen szörnyű lett volna, hogyha József elbocsátja Máriát. Józsefnek is eszköznek kellett lenni, és nála is ez volt a kérdés: csak magában gondolkodik hívőként is vagy pedig az Úrban bízva.

Ezért fontos a második jellemző. Márdokeusnak nem kérdés, hogy amit Isten megígért, azt ő be fogja teljesíteni. Lesz könnyebbségük és szabadulásuk a zsidóknak. Lesz könnyebbségük és szabadulásuk. Ő maga is

zsákruhában van és gyászol a rettenetes hír miatt és kiált, és az egész lényét áthatja ez a keserű érzés, de ha az Úrra néz és az Úr ígéretére – csak az Eszter könyve nem mondja ki az Úr nevét vagy Isten nevét, de ott van az Úr jelenléte, és Márdokeus hitében is ott van –, akkor tudja, hogy Isten ígéretei már csak a múltbeli nagy tettei miatt is – hiszen azok már megtörténtek – be fognak teljesedni.

Ezt annyira hiszi Márdokeus, hogy Eszternek még a negatív értelmű isteni ígéret beteljesedést is elmondja. Nem biztos, hogy Hámán miatt vagy a király előtt való életveszélyes helyzet miatt fogsz meghalni, mert az Úr megteheti azt is, hogy ha te nem leszel a helyeden, akkor te és a te atyád háza el fogsz veszni az Úr miatt, mert nem bízta benne. Gondoljunk arra, amikor a kémek rossz híre miatt az apák, nagyapák nemzedéke nem mehetett be az ígéret földjére, mert nem bíztak. Ez ítélete az Úrnak, az Úr cselekszik. De Márdokeus nem csak a szabadulás, hanem az elveszés isteni tettében is azt mutatja be, hogy amit az Úr ígért, a múltbeli tettei is jelzik ezt, be fogja teljesíteni, és Eszter, te ebben az Úrban bízatsz. Nem is Hámán miatt vagy a király miatt kell tehát neked gondolkodni, magadra is gondolni, hanem pontosan az Úrra tekintve hinni azt, hogy ő az most is, aki. Márdokeus érzései, a körülmények keserű alakulása miatti fájdalom, de az Úrban bízva, és az Úrra tekintve gondolkodik, cselekszik is. Tudja, hogy az ő tettei végbe mennek.

A Korinthusi 2. levélben nem olyan régen olvastuk az 1. rész 20. versében, szerintem ha elkezdem mondani, a testvérek tudják folytatni is: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” Józsefnek fontos volt, hogy Mária férje legyen és maradjon, illetve Eszternek fontos volt, hogy majd vállalja azt, amit aztán vállalt is. „Istennek valamennyi ígérete ő benne (azaz Jézusban) lett igenné és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” A miáltalunk is fontos. Ezért fontos Márdokeus biztatása.

Márdokeus nemcsak úgy általánosan Isten cselekedetére, hűségére mutat tetteiben, hanem konkrétan is beszél Eszterre vonatkozóan, tehát személyessé teszi azt, amit mond az igei kijelentésben: „ki tudja”. Illetve még pontosabban, ugye így hangzott el a felolvasás során: „és ki tudja”. „És ki tudja”. A történetet, ahogy mondja, az és kötőszóval is jelzi, hogy itt most nem az emberekre akar utalni, hogy ki tudja, hanem az „és ki tudja” azt jelzi, hogy nézz akkor erre az Úrra.

A kifejezéssel pedig „talán emiatt az idő miatt kerültél királyságra”, ott az ősi kifejezéssel arra utal, egyfajta kérdés hangzik el, de a kérdéssel bátorít és buzdít, hogy te azért kerültél oda, hogy akkor Isten eszköze lehessél majd, hogy az ő szabadítása, megtartó ereje megmutatkozzék, és ebben te legyél az eszköze. Arra bátorítja Esztert, hogy az idők, az időszakok, az

események, az emberek, a közvélemény, az az Úr irányítása alatt, tehát te is, akkor a te személyed a mostani időben ebben a helyzetben ezt jelenti. Bízol-e ebben? Márdokeus biztatja tehát Esztert.

Hasonlóan cselekedett Jonatán, amikor Dávid volt már az Úr választott királya, de Saul üldözte, s emlékszünk, hogy Jonatánnak se volt egyszerű az apja mellett hadvezérként, a király hadvezéréként, de Dávid barátjaként viselkedni. A Sámuel 1. könyve 23. részében olvassuk, hogy Saul nem találja Dávidot, aki bujdosik, Jonatán viszont tudja, hogy hol van – ez is jellemző egyébként –, és ezt a gyönyörű kifejezést olvassuk itt a 16. versben: „Felkelt Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősítette az ő kezét az Istenben.” Az újfordítású Biblia így hozza, hogy: „megerősítette az ő Istenbe vetett bizalmát”. De a Károli-fordítás jobban visszaadja az ősi kifejezésnek a képi jelentését: „megerősítette az ő kezét az Istenben”. „És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze...” – itt is a kéz kifejezés! – nem fog utólrni téged, és te király leszel Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz.”

Tehát: „ki tudja, talán...” – ez nem egy bizonytalan kérdés. Újra hadd mondjam: a kifejezés itt az ősi nyelven azt jelzi, hogy nagyon is biztos. Te is biztosan tudhatod, ez bizonyosság.

Olyan fontos, testvérek, hogy az Úr Jézus maga is, amikor a földi életében sok mindent el kellett végeznie, neki is bíznia kellett a mennyei Atyában: mint Istenfiú bizalommal az Atya iránt. Gondoljuk végig, hogy ő is hány helyzetben erősítette meg magát az Istenben, azaz megerősítette az Atyával való kapcsolatát, hogy amit az Atya akar, amit az Atya eltervezett, ami az ő célja, az mind menjen végbe. Nemcsak a Gecsemáné kertre gondolva vagy a keresztre, hanem előtte is sokféle helyzetben. „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.”

Ott – hadd mondjam így – őáltala. Tehát „ne gondold magadban” – lesz könnyebbség és szabadulás, és Istennek a terve, a személy szerinti terve, célja a te életedben is megvalósulhat, „ki tudja...”.

Eszter bizalma, az is látszik a történet folytatásában, a leírásában. „És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak:...” Olvassuk a facebookon Márdokeusnak az üzenetét, és akkor ott található a kommentje Eszternek vagy a válaszüzenete, mit visszaír. Itt nem volt facebook, hanem Haták ment és elmondta Márdokeusnak, amit üzent: „Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik, és böjtöljete érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így böjtölünk és ekképpen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek.”

Eszter tette, tettei: szól, visszaüzen és elmondja, hogy mit készül tenni. A könyv Isten tetteiről szól: hogyan szabadít, hogyan tartja meg a népet nagyon súlyos, kritikus helyzetben is. És mivel ilyen az Úr és ebben az Úrban bízik Márdokeus is, most már Eszter is teljes mértékben, ezért Eszter tettei ezt a bizalmat tükrözik. Eszter kész az Úr szolgája lenni, maradni, és az Úr szolgájaként az ő céljának megfelelően cselekedni. Teljesen mindegy, hogy mi fog történni, az a fontos, az történjen, ami az Isten terve és célja az ő személyes életével.

Most már tehát nem csak magában gondolkodik, hanem gondolkodik, de nem magában, hanem Istenben bízva. Rábízta magát Istenre. Nagyon nagy különbség ez a gyakorlatban, hogy csak magamban gondolkodom, még talán imádkozom is, de a hangsúly ott a magamon van, vagy pedig ott van, hogy van miért sírni, gyászolni talán, mint Márdokeus meg Eszter is aztán, de tudom, hogy van kiben bízni és van kire bízni magamat.

Viszont Eszter – ez is jellemző – annyira nem magában van most már, hogy ő maga is fontosnak tartja a közösséget. Eszter tudatosítja, hogy akkor én egy közösség tagjaként fogok most cselekedni. Éppen azért a közösségért, akik miatt az Úrnak célja van, terve van velem. Nem magányos harcos Eszter, hanem a közösség tagja. Annak a közösségnek, aki veszélyben van. Mert ő lehet, hogy életben maradhatott volna talán. Ugye, „mi lett volna ha...” a történelemben nincsen, de Márdokeus is jelezte, hogy ne gondold, hogy te életben maradhatsz ott a királyi házban. Ő egyáltalán nem abban gondolkodik magában sem most már, hogy ő hova tartozik igazából, azaz ő nem méd-perzsa királynő elsősorban, hanem az Úr ószövetségi népének a tagja, aki az Úr akarataképpen most a király mellett feleség.

A közösség szerepét, hallottuk, abban mondja ki, hogy böjtöljétek – itt mondja, hogy – érettem. De látszik, hogy ő nem az életét félti: „ha azután elveszek, hát elveszek”. Ő nem félti az életét most már. Sokkal fontosabb az, hogy amit nekem tennem kell a népemért, azt tudjam jól cselekedni.

Remélem, a testvérek olvasták a folytatást, igazi hollywoodi történet lehet, hogy hogyan használja az Úr Esztert. Hihetetlen bölcs lány. – Bár a hívő lányok mindig ilyen bölcsök, azt mondják. De látszik a történetben, hogy aki az Úrban bízik, rábízta magát az Úrra, és tudja, hogy milyen közösség van mellette, mögötte, az nagy dolgokat is végbe tud vinni az élet legegyszerűbb helyzeteiben is. Népeért cselekszik népével közösségben együtt az Úr előtt. Ezt kéri, ezt várja.

Látszik az is, nemcsak a testvéreivel való közösség fontos, hanem az Úrral való közösség, és természetesen ez az igazán hangsúlyos. Azért van közössége a néppel is, népével, mert ennek az Úrnak a közössége tagjai ők.

Az Istennel való közösség megerősítése a böjt. Gyakorlatilag mindegyik kommentáríró, akitől olvastam ehhez a történethez magyarázatot,

megjegyezte, hogy a böjtben benne van az imádság is. És ott utaltak különböző igehelyekre, ahol valóban az imádság és a böjt együtt szerepel az Ó- vagy az Újszövetségben. Most mivel ezek ószövetségi kommentárok általában ószövetségi idézeteket hoztak. De ahogy végiggondoltam ezt az egész üzenetet, az volt bennem, hogy nem véletlen talán, hogy nem azt mondja, hogy: böjtöljétek és imádkozzátok értem.

Mert a böjt így önmagában azt a hangsúlyt hordozza: miért böjtölök? Hogy az Istenre figyeljek, hogy az Istennel való közösségre fókuszáljak, koncentráljak. Én nem tudom, hogy én kibírnám-e három napig étlen-szomjan. Három napig ne igyatok semmit! Ne egyetek és ne igyatok semmit! A Bibliában a böjt mindig az ételtől vagy az italtól való tartózkodás azért, hogy ne kelljen azzal időt tölteni. Mert abban az időben nem Tes-cóba mentek el vagy Auchanba, és betenni a mikrohullámú sütőbe az ételt vagy az italt, és akkor máris fogyasztható, hanem ott órákon át kellett elkészíteni az ételt meg az italt is. Tehát ha nem kell ételre, italra időt tölteni, sokkal több idő marad az Úrra.

Az Úrral való közösség tehát. És Eszter ezt akarja megerősíteni. Ő maga is meg a nép is, a közösség is. Ő bízik az Úrban és rábízta magát, de nagyon fontos, hogy amikor majd cselekszem, amit tennem kell az Úr eszközeképpen, akkor is tudjam, hogy az Úrral milyen a közösségem, honnan indulok hova.

A három nap mint böjti időszak is azt jelzi, hogy mennyire fontos Eszter számára Isten. Lehetett volna csak egy nap is a böjt. Néhány perc vagy néhány másodperc csupán, amikor megáll a király előtt, és vagy megölik azonnal vagy ha kinyújtja a király a pálcát, akkor életben marad, és akkor valamit mondhat vagy tehet. Ez néhány másodperc vagy perc. De ezért a néhány másodpercért vagy percért fontos, hogy tudja, hogy kinek a küldetésében jár. Rendkívül fontos ügy, rendkívül fontos, életveszélyes – persze – helyzet ott a király előtt, de azt tudatosítja Eszter magában is, hogy én kihez tartozom, kiben bízom, ahogy a gyámom is. És nem az ő életéről van szó, hanem a népe ügyéről.

És az utolsó kifejezés: „ha azután elveszek, hát elveszek”. Ezt azért kellett kimondania így, mert előtte féltette az életét. És neki őszintén el kellett mondani, hogy ennek már vége. Most már nem az a kérdés, hogy velem mi van, hanem hogy az Úr mit akar és hogy. „Ha azután elveszek, hát elveszek” – ez nem reménytelen fatalizmus, hanem az Istenben bízó reménysége.

Dániel három barátja. Hogy is hívták őket zsidó nyelven? Nem babiloni nyelven, hanem zsidó nyelven. Nem a Sidrák, Misák, Abednego. Hananjá, Misáél és Azarjá. Na, ha tudjuk a három nevet, akkor az jó. Hananjá, Misáél és Azarjá – benne van az Úr neve. Ők is azt mondták, hogy

BÍZTATÁS ÉS BIZALOM

nem az a kérdés, hogy Isten mire képes, hanem hogy mit akar cselekedni, és ha elveszünk, akkor elveszünk, de az Isten az marad, aki a számunkra. Isten akaratára bízták ők is teljes mértékben magukat.

Dániel is az oroszlánok vermébe azért került, mert nem volt hajlandó harminc napig nem imádkozni. És József is, emlékszünk, mi mindent föl vállalt Máriával és a megszületett kicsi Jézussal, mert vállalta a Messiást, az ígéretek beteljesedését, és az akkori, az ő idejében élt gonosz világi vezető, Heródes nagyon gonoszul akart viselkedni, de József Istenre bízta magát, Máriát meg a kisgyermeket.

Eszternek nem kellett elveszni. És olyan szép, már bocsánat, hogy így mondom, de ez olyan szép és olyan bátorító kimondani: Jézusnak viszont igen. Jézusnak is ki kellett mondani, hogy: ha elveszek, hát elveszek. Ott, a Gecsemáné kertben. De vállalta. És ő tényleg elveszett. A szabadítás és az elveszés isteni műve Jézusnál úgy lett szabadítás számunkra, hogy neki nem volt szabadítás, szabadulás, pedig elvileg kérte: „ha lehet...”, talán van olyan megoldás. De nem magában gondolkodva mondta ezt, hanem az Atyára figyelve, és vállalta azt, amit, és így lett az ő elveszett volta számunkra örök élet és szabadítás és szabadulás.

Eszterre vonatkoztatva olyan fontos ezt is kimondani: Eszter azért lehetett hithős itt is meg Márdokeus is, azért lehetett az Úr eszköze, mert számunkra az Úr Jézus személye mint messiási ígélet volt valóság. És az Úr Jézusért, mert Istennek valamennyi ígérete Eszter és Márdokeus számára is Jézusban lett igenné és ámenné az Isten dicsőségére ő általuk.

Eszter és Márdokeus ebben az egész könyvben a helyén van. A 4. rész egyfajta fordulópont volt, az itt leírt történet, mert ha Eszter nem vállalja, akkor nincs folytatás. De vállalta. Nem azért, mert ő olyan nagy hívő volt. Pontosan az ellenkezője. Minden önmaga féltése, minden kishitűsége ellenére is hitt Istenben, Márdokeus, a gyámja bátorítását elfogadta, és bízott az Úrban.

Te meg én, ez az ige bátorít minket is. Van kiben bízni, van kivel bátorítani. Ha neked kell a bizalomban erősödni vagy nekem, akkor ebben erősödjünk. Ha valakit bátorítani kell az Úrra mutatva, akkor pedig abban legyünk erősek és bátrak, hogy merjünk bátorítani, mint Márdokeus. Bátorítani és biztatni. Biztatás és bizalom. Az Úrban.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, téged, hogy ennek a bibliai könyvnek a történései, történetei a te isteni személyednek, isteni nevednek igazolásai. Köszönjük, Urunk, hogy mi olvashatjuk az egész bibliai történetet Eszter könyvében, és tudhatjuk, hogyan szabadítottál. Olyan fontos volt ma látni, hogy ebben hogyan vitted végbe megtartó kegyelmedből

a te eszközeid életében is szabadításodat. Köszönjük, hogy Márdokeus is és Eszter is a helyén tudott lenni, maradni nagyon kritikus helyzetben is. Áldunk, Urunk, hogy ahogy ők bíztak benned, az a mi bizalmunk is lehet, mert az Úr Jézus mindent elvégzett.

Bocsásd meg, kérünk, amikor mi is csak magunkban gondolkodtunk nehéz helyzetekben. Nem akarunk ilyenek maradni, szeretnénk rád tekinteni, szeretnénk igazán mindent szívből rád bízni.

Azt is kérjük, Urunk, hogy adj nekünk bölcsességet és leleményességet, ha bátorítani kell olyan lelki testvérünket, aki éppen nem tud rád tekinteni hittel.

Segíts, Urunk, hogy a mi személyes életünkben, családi életünkben, gyülekezeti életünkben meg népünk életében is azt a küldetést, amit ránk akarsz bízni személy szerint, merjük és tudjuk és akarjuk vállalni. Órizz meg bennünket is attól, hogy magányos harcosokként gondoljunk harcolni. Köszönjük, hogy mi is közösségben lehetünk, ahogy Eszter.

Köszönjük mi is a böjt ajándékát. Áldunk, Urunk, amikor a veled való közösséget mi is így is átélhetjük.

Adj nekünk, Urunk, hűséget imádkozni a vezetőkért. Kérünk arra, Urunk, hogy amikor üzenetet írunk, kommenteket írunk az elnökválasztásra vonatkozóan is, valóban a hitünk is látszódjon meg mindig benne. Órizz meg attól bennünket, hogy áldás és átok hagyja el a szánkat, amikor vezetőinkre gondolunk. Szeretnénk, Urunk, hűségesek lenni mindig az imádkozásban.

Köszönjük, Urunk, amikor engeded látni nem hívók életében is áldásaid alakulását. Hisszük, Urunk, hogy ezzel a reménységgel imádkozhatunk most is a kárpátaljai magyarokért, az ottani testvéreinkért. Kérünk, erősítsd őket és adj ott békét. Te munkáld, Urunk, a világhatalmak vezetőinek a döntéseit ebben.

Köszönjük, Urunk, hogy a te kegyelmedbe ajánlhatjuk az istentiszteletünk végén is beteg testvéreinket. Köszönjük, hogy a betegágyon sem kell csupán magunkban gondolkodni, érezni. Áldunk, hogy a betegágyon is láthatjuk, ki vagy te, akinek elég a kegyelme.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk Jézus érdeméért.

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

☞ [?]

♪ [?]

G C D G G/h D
 Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.

G C D G G/h D
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.

D G D7 G D
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kö - szir - tem!

G C G/d D G
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.
3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.
4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.